

(Francisci a Jurkovičová)

„Moja známosť s ňou bola síce taká, akú menovať zvykli **študentskou známosťou**, ale možno by k dožitovej trvácnosti bola viedla, keby ja nebol vedel hranicu zachovať a keby nebol i ústne i písomne otcovi vyslovil, že ja som sa posvätil práci národa tam, vtedy a takej, kde, kedy a k akej ma povinnosť a potreba národa povolá a že nemám určitého predsavzatia a povolania pre svoju osobnú budúcnosť.“

**Zabudnúť, zabudnúť, ľahko sa to povie,
kde je srdce také, jak kruchy ľadovie;
ale kde srdiečko živým ohňom horí,
to jedno slovo ho dobre neumorí, -
ťažkosťou zatíska a bôľami krája,
žiaľami ho krmí, slzami napája.**

<http://kebisek.blog.sme.sk/c/275517/Francisci-pred-zenbou-Hurbana-Pri-mojom-dievcatku-uz-iny-sedava.html>

(Sládkovič a Pischlová)

Bola to žena milovaná a milujúca, ktorá i keď trpela , stále verila. Stala sa symbolom lásky a krásy - dodávala jeho životu zmysel. Jej duchovné kvality a zjav inšpirovali básnika k vyznaniu lásky, čo človeka povznáša nad všetko ostatné. Len pre ňu žil , len pre ňu dýchal a všetky plány boli s ňou späť. On tajne veril, že jeho city budú opätované. Skutočnosť však bola iná.

**Možno mi tvojich úst sa odrieknuť,
možno mi ruku nedostať,
možno mi v diaľky žiaľne utieknuť,
možno mi nemilým ostať,
možno mi ústam smädcom umierať,
možno mi žiaľiť v samote,
možno mi život v púšťach zavierať,
možno mi nežiť v živote,
možno mi seba samého zhubiť
nemožno mi ťa neľúbiť!**

<http://www.grandmatej.sk/pobyty/nesmrtna-laska-mariny-a-sladkovica/>

(Hurban, Štúr a Pospíšilová)

„Slečinka **Marie pri gitare spievala** české krakoviačky a vlastenecké piesne. Ako 'líbezně plynou ty zpěvy z ust Slavenky medohlasé' - toto som mal na mysli, ale okúňal som sa to povedať, lebo poznám róznu povahu Slovanky, že nerada počuje, čo sa iným páči a na čom si iné tak zakladajú - pochlebovanie. Spev sa zmenil v rečenie a toto vo veľké vlastenecké úvahy. Slečinka **Marie je osvietená dcéra Slávy** a zapálenou dušou sa chápe všetkých ideí, ktoré sa obyčajne vznášajú iba vo výške vzdelancov a spisovateľov.“ (Hurban)

„Rána na pravici se již snad brzo zhojí, ale ona do srdce, již mi zadala, hojíc onu, milostná opatrovnice má, jest hluboká, nevyhoiditelná. Kdož by mi byl předpovídal, že v Hradci padnu do bolů lásky jimž sem pečlivě vyhýbal, abych tím neodvisleji, tím samostatněji pracovati a pro jednu oulohu pojité všecny síly vynaložiti mohl?“ (Štúr)

**Zapomeň, Drahá, zapomeň jinocha,
nade nímž mraky se bouřlivé shání;
zapomeň, Drahá, zapomeň na hocha,
jenž Ti posílá bolné rozžehnutí:
On na vše světa zapomene slasti,
jenom nikdy, jen nikdy o své vlasti!**

<http://kebisek.blog.sme.sk/c/271473/Ceska-Marie-Pospisilova-zaujala-J-M-Hurbana-skor-ako-L-Stura.html>

(Hroboň a Rajská)

Samo Bohdan Hroboň a Bohuslava Rajská. Tento spočiatku nádejny ľúbostný vzťah inšpiroval jedinečné milostné listy a denníky z rokov 1842 – 1844, v ktorých obaja protagonisti svoje city zaznamenali nevšedným láskavým jazykom. Patria k najkrajším ľúbostným textom, ktoré sa zrodili v slovenskej a českej literatúre. Možno ich prirovnať k Slávy dcere či k Maríne.

**Umieniv som ako veštec,
Stavať zámky si v povetrí,
Rajhrady a chrámy v horách, –
A uhostiť v nich Slavianstvo.
Sláviť Boha, Stvoriteľa,
A toť ležím pod horami
Ako kameň odhodенý,
Machom sivým zarastený,
Nikomú viac neosožný.
Horšie ešte utrápený
Ako Lazar ten od Krista,
Na výstrahu svetu daný.**

<http://www.ecavdubravka.sk/2014/09/08/samo-bohdan-hrobon-piesen/>

Kto koho miloval, kto koho nemiloval, kto komu koho závidel: :)

	Anička Jurkovičová	Mária Pischlová	Antónia Júlia Sekovičová	Marie Pospíšilová	Adela Ostrolúcka	Bohuslava Rajská
Ján Francisci	„študentská láska“					
Jozef Miloslav Hurban	manželka			platonická láska		
Andrej Sládkovič		frajerka, nevzali sa (Marína)	manželka			
Ľudovít Štúr				platonická láska	platonická láska (?)	platonická láska
Samo Bohdan Hroboň						frajerka, nevzali sa